

quae a parentibus acceperint, in communem conferre debeant massam. Vti autem nulla fere regula sine exceptione, ita etiam, quod ad collationem attinet, multae dantur exceptiones. Primum enim non poterit locum habere, si leges ipsae ratione rerum quarundam collationem interdiciant, nec parenti, de cuius bonis agitur, contrarium placuerit. Atque ut huius generis vnum modo in promptu sit exemplum, peculium castrense et quasi castrense ex *L. 1. §. 15. D. de collat. bonorum* in memoriam reuoco. Altera eaque maioris momenti circa ius conferendi innouatio, in eo cernitur, quod cum iure antiquo in casu successionis ab intestato obseruaretur, iure nouo ad casum testati prolatum fuerit. **IUSTINIANVS** *Nou. XVIII. cap. 6.* hanc iuris sui reddit rationem, quoniam incertum sit, testatores oblitine sint datorum, an praeter tumultu mortis angustiati, eorum non fuerint memores. Cessabit igitur et tunc collatio, si aliam certo constat parentum fuisse voluntatem, siue verbis mentem suam declarauerint, utpote omnem collationem interdicens, siue factis expresserint, omnia bona sua, sine vlla rerum huic vel illi liberorum ante datarum mentione, inter hos ipsos distribuendo. Atque ita **SCAEVO-
LA** subtilissimus iuris auctor *L. 39. §. 1. D. famil. ercisc.* ex coniectura voluntatis respondit. Esto igitur regula, ea collationi esse obnoxia, quae a parentibus proficiscun-

B

aut